

Chlapec, který zůstal naživu

Pan a paní Dursleyovi z domu číslo čtyři v Zobí ulici vždycky hrdě prohlašovali, že jsou naprosto normální, ano, děkujeme za optání. Byli opravdu poslední, od koho byste čekali, že se zaplete do něčeho podivného nebo záhadného, poněvadž takové nesmysly zkrátka a dobře neuznávali.

Pan Dursley byl ředitelem firmy jménem Grunnings, která vyráběla vrtačky. Byl to vysoký, tělnatý chlapík, který neměl málem žádný krk, zato měl velice dlouhý knír. Paní Dursleyová byla hubená blondýna a krk měla skoro dvakrát delší než jiní lidé, což se jí velice hodilo, poněvadž ho celé hodiny natahovala přes plot a slídila, co se děje u sousedů. Dursleyovi měli malého synka, který se jmenoval Dudley, a podle jejich názoru to byl ten nejúžasnější chlapec na světě.

Dursleyovi měli všechno, co si přáli, přesto však měli i své tajemství a ze všeho nejvíc se báli, aby ho někdo neodhalil. Měli strach, že by to snad vůbec nepřežili, kdyby se někdo dozvěděl o Potterových. Paní Potterová byla sestra paní Dursleyové, už několik let se však neviděly; po pravdě řečeno, paní Dursleyová předstírala, že žádnou sestru nemá, poněvadž její sestra a ten budižkničemu, kterého si vzala za muže, se od Dursleyových lišili natolik, že víc to ani nebylo možné. Dursleyovy jí měla hrůza při pomyslení, co by řekli sousedé, kdyby se Potterovi ukázali u nich v ulici. Dursleyovi věděli, že Potterovi mají také malého synka, ale nikdy ho neviděli. Ten kluk byl další důvod, proč o Potterovy ani trochu nestáli; nepřáli si, aby se jejich Dudley s takovým dítětem stýkal.

Když se onoho pošmourného, šedivého úterý, kdy náš příběh začíná, pan a paní Dursleyovi probudili, snad jenom zamračená obloha venku se zdála naznačovat, že po celé zemi se zakrátko začnou dít podivné a záhadné věci. Pan Dursley si brumlal sám pro sebe, jak si do práce vybíral svou nejošklivější kravatu; paní Dursleyová něco spokojeně žvatlala a potýkala se přitom s vriskajícím Dudleyem, aby ho dostala na dětskou židličku.

Ani jeden, ani druhý si nevšiml velkého puštíka, který proletěl kolem okna.

O půl deváté pan Dursley uchopil svou aktovku, líbнул paní Dursleyovou na tvář a pokusil se na rozloučenou políbit i Dudleyho, ale nepodařilo se mu to, poněvadž ten měl zrovna záchvat vzteku a házel mšlí po stěnách. „Máme to ale nezbedu,“ usmíval se blaženě pan Dursley, když vycházel z domu. Nasedl do auta a vycouval z příjezdové cesty k domu číslo čtyři.

Už na rohu ulice postřehl první známku čehosi podivného – kočku, která si prohlížela plán města. Pan Dursley si na okamžik nepřipustil, co to vlastně vidí, ale pak prudce otočil hlavu dozadu a podíval se ještě jednou. Na rohu *Zobí ulice* stála mourovatá kočka, ale žádný plán města nikde neviděl. Co ho to proboha napadlo? Musel to být nějaký trik, který mu vyvedlo světlo. Pan Dursley zamrkal a upřeně se na kočku podíval, a ta mu upřený pohled oplátila. Na rohu zahnul a vyjel na hlavní silnici, nepřestával ji však sledovat ve zpětném zrcátku. Kočka si teď četla tabulku, na které stálo *Zobí ulice* – ne, dívala se na ni, poněvadž kočky přece nedovedou číst tabulky ani mapy. Pan Dursley se oklepal a pustil kočku z hlavy, a jak jel do města, nemyslel už na nic jiného než na velkou objednávku na vrtačky, o které doufal, že ji toho dne dostane.

Hned na kraji města mu však vrtačky vytlačilo z mysli něco jiného. Jak vězel v dopravní zácpě, kte-

rá tu byla každý den, nemohl si nevšimnout, že na ulici je spousta podivně oblečených lidí. Měli na sobě dlouhé pláště! Pan Dursley nesnášel lidi, kteří se oblékali jinak než ostatní – ty háby, jaké si teď na sebe dokázali vzít ti mladí! Pomyslel si, že to je nejspíš nějaká přihlouplá nová móda. Bubnoval prsty na volant a pak mu pohled sklouzl na hlouček oněch podivínů, kteří stáli velice blízko a vzrušeně si mezi sebou šuškali. Pan Dursley ke svému rozhořčení zjistil, že někteří z nich už vůbec nejsou mladí; ano, tamhle ten byl určitě starší než on, a na sobě měl smaragdově zelený plášť. Tomu se tedy říká odvaha! Náhle mu však svitlo: onen bláznivý nápad měl nejspíš jen upoutat pozornost a ti lidé zřejmě na něco vybírají... ano, je to jasné. Auta se konečně pohnula z místa, a když o několik minut později pan Dursley dorazil na parkoviště firmy Grunnings, myslel už zase na vrtačky.

Ve své kanceláři v devátém patře pan Dursley sedával vždycky zády k oknu; kdyby seděl jinak, nejspíš by ho toho rána stálo o dost víc práce soustředit se na vrtačky. Takže *on* neviděl sovy, které za bílého dne přeletovaly kolem, i když lidé dole na ulici je viděli; ukazovali si na ně a s otevřenými ústy zírali, jak jim nad hlavami sviští jedna za druhou. Většina z nich až do té doby sovu neviděla ani v noci. Pan Dursley nicméně prožil zcela normální ráno, do kterého mu žádné sovy nezasahovaly. Postupně seřval pět svých podřízených. Měl několik důležitých telefonických hovorů, a zahulákal si i při nich. Byl ve velice dobrém rozpoložení až do poledne, kdy si usmyslel, že se trochu protáhne, zajde si do pekařství na protější straně ulice a koupí si tam něco k snědku.

Na lidi v dlouhých pláštích si vůbec nevzpomněl až do chvíle, kdy jich venku před pekařstvím uviděl celý houf. Jak procházel kolem, rozzlobeně si je změřil; nevěděl proč, ale při pohledu na ně se cítil nesvůj. I tihle tady si něco vzrušeně šuškali a pan Dursley ne-

viděl ani jedinou misku, do které by na něco vybírali. Když pak kolem nich procházel zpátky, v ruce sáček s velkou koblihou, zachytil několik slov z toho, co právě říkali.

„Je to pravda, byli to Potterovi, tak jsem to slyšel –“
„– ano, jejich syn, Harry –“

Pan Dursley zůstal stát, jako když do něj hrom uhoďí. Naráz ho zaplavil strach. Ještě se ohlédl na šuškačící podivíny, jako by jim chtěl něco říct, ale pak to neudělal.

Přeběhl zpátky přes ulici a kvapně vyjel do své kanceláře; vyštěkl na sekretářku, aby ho nerušila, zvedl telefon a málem už stačil vytočit své číslo domů, když si to rozmyslel. Položil sluchátko zpátky, pohladil si knír a uvažoval o tom... ale ne, chová se jako hlupák. Potter přece nebylo nijak neobvyklé příjmení; byl si jist, že je celá spousta Potterových, kteří mají syna jménem Harry. Když o tom teď uvažoval, nebyl si ani jist, že se jeho synovec opravdu jmenuje Harry. Nikdy toho chlapce neviděl. Možná že se jmenuje Harvey. Nebo Harold. Neměl žádný důvod přidělovat starosti paní Dursleyové, která se při každé zmínce o své sestře vždycky tak rozčilila. Nijak jí to nevyčítal – kdyby *on* měl takovou sestru... ale přece jen, ti lidé v dlouhých pláštích...

To odpoledne ho stálo o hodně víc práce soustředit se na vrtačky, a když v pět hodin odpoledne vyšel z budovy, byl ještě tak zabraný do svých starostí, že hned přede dveřmi do někoho vrazil.

„Promiňte,“ zabručel, když se hubený stařík zapotácel a málem upadl. Trvalo několik vteřin, než si pan Dursley uvědomil, že na sobě má fialový plášť. To, že ho málem porazili, jako by staříka vůbec nevyvedlo z míry; naopak, ve tváři se mu rozhostil široký úsměv a pronesl skřípavým hlasem, při kterém se kolemjdoucí začali ohlížet: „Nijak se neomlouvejte, milý pane, poněvadž dnes mě nemůže rozčilit vůbec nic! Radujte se, poněvadž Vy-víte-kdo je konečně pryč!

Dokonce i mudlové jako vy by měli oslavovat tenhle šťastný, přešťastný den!“

A stařík pana Dursleyho objal, přitiskl ho k sobě a vzápětí byl tentam.

Pan Dursley zůstal stát, jako by ho někdo přibil. Právě ho objal úplně cizí člověk! Uvědomil si také, že mu říkal mudla, ať už to bylo co chtělo. Úplně ho to vyvedlo z míry. Spěšně došel k autu a vyrazil domů; doufal přitom, že to jsou jen výplody jeho představitivosti, i když v něco takového ještě nikdy nedoufal, poněvadž představitivost neschvaloval.

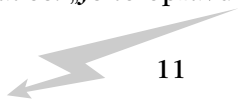
Jak zajížděl na příjezdovou cestu k číslu čtyři, první, co uviděl – a to mu věru nezlepšilo náladu – byla mourovatá kočka, kterou zahlédl toho dne ráno. Teď seděla na zídce jeho zahrady. Byl si jist, že je to stejná kočka; měla tytéž skvrny kolem očí.

„Vššš!“ sykl pan Dursley nahlas.

Kočka se ani nepohnula, jenom se na něj přísně podívala. Pan Dursley chvilku uvažoval, jestli se kočky takhle chovají normálně. Zatímco se nutil ke klidu, otevřel si domovní dveře; ještě pořád nehodlal manželce nic říkat.

Paní Dursleyová za sebou měla normální, příjemný den. Během večere mu podrobně vylíčila, jaké ta paní odvedle má problémy s dcerou, a že se Dudley naučil říkat „Ne a ne!“. Pan Dursley se snažil chovat normálně. Když Dudleyho konečně uložili do postele, dorazil do obývacího pokoje ještě včas, aby si vyposlechl poslední zprávu večerních televizních novin.

„A nakonec, pozorovatelé ptáků po celé zemi oznamují, že sovy se dnes všude chovaly velice nezvykle. I když sovy normálně loví v noci a za denního světla je jen zřídkakdo zahlédne, od východu slunce byly spatřeny celé stovky těchto ptáků, kteří létali všemi směry. Odborníci nejsou schopni vysvětlit, proč sovy tak náhle změnilly svůj denní režim –“ a hlasatel si dovolil usmát se. „Je to opravdová záhada. A teď už

má slovo Jim McGuffin s předpovědí počasí. Budou dnes v noci padat z nebe další sovy, Jime?“

„Nazdar, Tede,“ zahlaholil meteorolog. „O tom nic nevím, ale nebyly to jen sovy, kdo se dnes choval prapodivně. Pozorovatelé z míst tak vzdálených navzájem jako je Kent, Yorkshire a Dundee mi během dne telefonovali, že místo deště, který jsem jim včera sliboval, viděli hotový liják meteorů! Možná že někdo začal předčasně pálit ohně – ale na ty je čas až příští týden, vážení! Zato vám můžu slíbit, že dnes v noci pršet bude.“

Pan Dursley strnule seděl v křesle. Meteory, které padaly po celé Británii? Sovy, které létaly za bílého dne? Záhadné postavy v dlouhých pláštích všude, kam se jen podíval? A ještě ke všemu si šuškaly něco o Potterových...

Do obývacího pokoje vstoupila paní Dursleyová a přinesla dva šálky čaje. Takhle to dál nešlo; musí jí něco říct. Nervózně si odkašlal. „Ehm – Petunie, miláčku – od své sestry v poslední době nemá žádné zprávy, že?“

Jak očekával, paní Dursleyová se zatvářila pobouřeně a rozzlobeně. Koneckonců, obvykle se tvářili, že žádnou sestru nemá.

„Ne,“ ohradila se příkře. „Proč se ptáš?“

„Ve zprávách říkali podivné věci,“ zamumlal pan Dursley. „Sovy... meteority... a ve městě dnes byla spousta lidí, kteří vypadali divně...“

„A co má být?“ utrhla se na něj paní Dursleyová.

„No prostě mi jen napadlo... že možná... že by to mohlo mít co dělat s... však víš... *s tím jejich spolkem.*“

Paní Dursleyová našpulenými rty usrkávala čaj. Pan Dursley uvažoval, zda se jí odváží říct, že přitom zaslechl i jméno Potter. Rozhodl se, že se toho neodváží. Místo toho se zeptal, jak nejledabyileji dokázal: „Ten jejich syn – musí být přibližně stejně starý jako Dudley, že?“

„Myslím, že ano,“ řekla paní Dursleyová upjatě.

„Jak se vůbec jmenuje? Howard, že?“

„Harry. Ošklivé, tuctové jméno, jestli chceš vědět, co si myslím.“

„Ano, jistě,“ řekl pan Dursley a srdce mu v tu chvíli pokleslo až bůhvíkam. „Ano, úplně s tebou souhlasím.“

Jak šli nahoru do ložnice, o celé záležitosti se už ani slovem nezmínil. Zatímco paní Dursleyová byla v koupelně, pan Dursley se připlížil k oknu a chvíli civěl do zahrádky před domem. Kočka tam ještě pořád byla. Sledovala teď pohledem celou Zobí ulici, jako by na něco čekala.

Byly to jenom výplody jeho představivosti? Nebo to všechno mohlo nějak souviset s Potterovými? Pokud ano... a pokud by vyšlo najevo, že jsou s někým takovým příbuzní - nevěřil, že by to dokázal snést.

Dursleyovi se uložili ke spánku. Paní Dursleyová usnula velice brzy, pan Dursley však ležel s otevřenými očima a ještě si to všechno převracel v hlavě. Poslední, čím se utěšil, než usnul také, byla jistota, že i kdyby se to Potterových nějak týkalo, nemají žádný důvod, aby vyhledali jeho a paní Dursleyovou. Potterovi věděli velice dobře, co si o nich dvou a o takových, jako jsou oni, on a Petunie myslí. Nedokázal si představit, jak by se on a Petunie mohli zaplést do čehokoliv, co se snad dělo - zívln a otočil se na druhý bok - *jich* se to dotknout nemohlo...

Jak nesmírně se mýlil!

Pan Dursley se v tu chvíli snad už propadal do neklidného spánku, zato kočka na zdi venku nejevila žádné známky ospalosti. Seděla tam nehybně jako socha a upřeně hleděla na opačný konec Zobí ulice; za celou dobu jedenkrát nezamrkala. Dokonce se nenaježila, ani když v sousední ulici někdo přibouchl dveře auta, ani když jí nad hlavou proletěly dvě sovy. Po pravdě byla už málem půlnoc, když se vůbec pohnula.

Na rohu, který kočka celou tu dobu pozorovala, se

vynořil jakýsi muž; zjevil se tak náhle a potichu, až byste si mohli myslet, že snad vyrostl ze země. Kočka zavrtěla ocasem a zorničky se jí zúžily.

V Zobí ulici takového člověka ještě nikdy neviděli. Byl vysoký, hubený a velice starý, soudě podle jeho stříbrných vlasů a vousů, dost dlouhých, aby si je mohl zastrčit za opasek. Na sobě měl dlouhý hábit, purpurový plášť, který vlácel po zemi, a na nohou boty na vysokém podpatku a s přezkami. Modré oči za půlměsíčovými brýlemi měl jasné a zářivé a svítily v nich malé jiskřičky, a nos měl velice dlouhý a křivý, jako by ho kdysi měl aspoň dvakrát zlomený. Jmenoval se Albus Brumbál.

Albus Brumbál si zřejmě vůbec nepřipouštěl, že se právě ocitl v ulici, kde všechno od jeho jména až po jeho vysoké boty bylo nevíтанé. Přehraboval se v kapsách svého pláště, jako když něco hledá. Zřejmě si však uvědomil, že ho někdo pozoruje, poněvadž náraz zvedl hlavu a podíval se na kočku, která se na něj z opačného konce ulice ještě pořád upřeně dívala. Pohled na ni jako by ho z nějakého důvodu pobavil. Uchechtl se a zamumlal: „To jsem si mohl myslet.“

Ve vnitřní kapse pláště našel, co hledal. Vypadalo to jako stříbrný zapalovač. Otevřel ho, pozvedl vzhůru a cvakl. Nejbližší pouliční svítidla s tichým zapraskáním zhasla. Brumbál cvakl znovu, a další lampa zablikala a potemněla. Celkem dvanáctkrát cvakl Zhasínadlem, až jediným světlem v celé ulici zůstaly dva vzdálené maličké body jako dírký po špendlíku: oči kočky, která ho pozorovala. Kdyby teď kdokoliv vyhlédl z okna – dokonce i paní Dursleyová, která měla oči jako trnky –, nedokázal by zjistit, co se to dole na chodníku děje. Albus Brumbál zastrčil Zhasínadlo zpátky do kapsy a zamířil k domu číslo čtyři; tam se posadil na zídku vedle kočky. Nepodíval se na ni, ale po chvílce ji oslovil.

„To je ale náhoda, že jsme se tu sešli, profesorko McGonagallová.“

Otočil se k mourovaté kočce a chtěl se na ni usmát, ale nebyla tam už. Místo na kočku se usmíval na dost přísně vyhlížející ženu, která měla na nose hranaté brýle přesně téhož tvaru jako skvrny, jež zdobily kočku kolem očí. Měla na sobě také plášť, ale smaragdově zelený, a černé vlasy stažené do tuhého uzlu. Bylo na ní vidět, že je nazlobená.

„Jak jste zjistil, že jsem to já?“ zeptala se.

„Milá paní profesorko, v životě jsem neviděl kočku, která by seděla tak strnule.“

„Kdybyste celý den proseděl na zídce, byl byste strnulý taky,“ odsekla profesorka McGonagallová.

„Celý den? Když jste přítom mohla oslavovat? Cestou sem jsem viděl aspoň tucet hostin a večírků.“

Profesorka McGonagallová rozmrzele ohrnula nos.

„To jistě, všichni dnes oslavují, já vím,“ pronesla netrpělivě. „Člověk by si myslel, že budou trochu opatrnější, ale ne – dokonce i mudlové si všimli, že se něco děje. Bylo to v jejich zprávách.“ Pohodila hlavou ke ztemnělému oknu obývacího pokoje u Dursleyových. „Slyšela jsem to. Hejna sov... meteory... Tak úplně hloupí zase nejsou. Museli si něčeho všimnout. Meteory až dole v Kentu – vsadím se, že za to může Dedalus Kopál. Tomu to nikdy zvláště nezapalovalo.“

„Nemůžete jim to vyčítat,“ řekl Brumbál laskavě. „Za posledních jedenáct let jsme důvodů k oslavám měli věru málo.“

„Já vím,“ řekla profesorka McGonagallová podrážděně. „Ale to ještě není důvod, aby ztráceli rozum. Vždyť si počínají docela lehkomyšlně, chodí po ulicích za bílého dne, dokonce si ani nevezmou mudlovské oblečení, a šuškájí si, co kdo zaslechl.“

Úkosem vrhla na Brumbála ostrý pohled, jako by doufala, že z něj vymámí aspoň něco, ale on mlčel, takže pokračovala: „To by tedy bylo ohromné, kdyby se mudlové právě toho dne, kdy Vy-víte-kdo jak se zdá konečně zmizel, o nás všecko dozvěděli. Předpokládám, že je *opravdu* pryč, Brumbále?“

„Rozhodně to tak vypadá,“ přikývl Brumbál. „Máme být zač vděční. Dala byste si citronová cukrátka?“

„Cože?“

„Citronový drops. To je jeden z mudlovských pamlsků, který mám docela rád.“

„Ne, děkuji,“ pronesla profesorka McGonagallová chladně, jako by si nemyslela, že je vhodná chvíle na nějaké mudlovské pamlsky. „Jak vám říkám, i pokud je Vy-víte-kdo *opravdu* pryč –“

„Milá paní profesorko, tak rozumná osoba jako vy přece dokáže vyslovit jeho jméno! Všechny ty nesmysly Vy-víte-s-kým – jedenáct let jsem se snažil všechny přesvědčit, aby mu říkali jeho skutečným jménem: *Voldemort*.“ Profesorka McGonagallová sebou trhla, ale Brumbál, který zrovna odněkud vytahoval sáček citronových bonbonů, dělal, že si toho nevšiml. „Když pořád říkáme *Vy-víte-kdo*, jsou z toho jen zmatky. Nikdy jsem neviděl nejmenší důvod, proč by někdo musel mít strach vyslovit *Voldemortovo* jméno.“

„Já vím, že vy ho nemáte,“ řekla profesorka McGonagallová napůl podrážděně, napůl s obdivem. „Jenže u vás je to něco jiného. Všichni vědí, že vy jste jediný, koho se Vy-víte – budiž, *Voldemort* – bál.“

„To mi lichotíte,“ řekl Brumbál klidně. „*Voldemort* měl schopnosti, které já nikdy mít nebudu.“

„Jen proto, že jste příliš – jak bych to řekla – příliš *ušlechtilý*, než abyste jich použil.“

„Dobře že je tu tma. Takhle jsem se nečervenal od chvíle, kdy mi madame Pomfreyová řekla, že se jí líbí mé nové klapky na uši.“

Profesorka McGonagallová vrhla na Brumbála ostřý pohled a řekla: „Ty sovy nejsou vůbec nic proti *po-věstem*, které se všude rozletěly. Víte, co všichni říkají? O tom, proč zmizel? A co ho nakonec zastavilo?“

Zdálo se, že profesorka McGonagallová konečně dospěla k tomu, o čem s ním chtěla hovořit nejvíc, ke skutečnému důvodu, proč tu celý den čekala na stu-

dené tvrdé zídce; ani jako kočka, ani jako žena předtím Brumbála neprobodla tak pronikavým pohledem jako teď. Bylo nasnadě, že ať už „všichni“ říkají co chtějí, nehodlá tomu uvěřit, dokud jí to Brumbál nepotvrdí. Ten si však právě vytahoval další citronový bonbon a neodpověděl jí.

„Lidé totiž *říkají*,“ naléhala dál, „že včera večer se Voldemort objevil v Godrikově dole. Šel tam hledat Potterovy. A tvrdí se, že Lily a James Potterovi jsou – jsou – že prý jsou *mrtví*.“

Brumbál přikývl a profesorka McGonagallová zalapala po dechu.

„Lily a James... nemohu tomu uvěřit... nechtěla jsem tomu věřit... Ach, Albusi...“

Brumbál natáhl ruku a poklepal jí na rameno. „Já vím... já vím...“ řekl ztěžka.

Profesorce McGonagallové se třásl hlas, ale pokračovala: „Jenže to není všecko. Říkají, že se pokusil zabít i jejich syna, Harryho, ale nedokázal to. Nedokázal toho malého chlapce zabít. Nikdo neví proč ani jak, ale říkají, že Voldemortova moc se nějak zhroutila, když nedokázal zabít Harryho Pottera – a proto prý zmizel.“

Brumbál zasmušile přikývl.

„Takže to je – je to *pravda*?“ zajíkala se profesorka McGonagallová. „Po všem, co napáchal... kolik lidí zabil... a nedokázal zabít jednoho malého chlapce? Já jenom žasnu... že ho právě tohle zastavilo... ale jak to pro všechno na světě Harry přežil?“

„To se můžeme jen dohadovat,“ řekl Brumbál. „A možná se to nikdy nedozvíme.“

Profesorka McGonagallová vytáhla krajkový kapesníček a otřela si s ním oči, zakryté brýlemi. Brumbál důkladně popotáhl nosem, vytáhl z kapsy zlaté hodinky a podíval se na ně. Byly to prapodivné hodinky; měly dvanáct ručiček, ale nebyla na nich žádná čísla, místo toho po obvodu ciferníku obíhaly maličké planety. Brumbál se v nich však zřejmě vyznal, po-

něvadž je zastrčil zpátky do kapsy a řekl: „Hagrid má zpoždění. Mimochodem, předpokládám, že to on vám prozradil, že budu tady?“

„Ano,“ přiznala profesorka McGonagallová. „A já naopak nepředpokládám, že byste mi řekl, *proč* jste právě tady?“

„Jsem tu proto, abych Harryho předal jeho tetě a strýci. Jsou to jediní příbuzní, které teď má.“

„Snad nemyslíte – přece *nemůžete* myslet ty lidi, co bydlí *tady*?“ vykřikla profesorka McGonagallová. Naráz byla na nohou a ukazovala na dům číslo čtyři. „Brumbále – to nemůžete! Sledovala jsem je celý den. Na celém světě nenajdete jiné dva lidi, kteří by se od nás tak lišili. A ten jejich kluk – viděla jsem, jak kopal svou matku celou cestu až k domovním dveřím a vřeštěl, aby mu dala bonbony. A sem že by měl Harry Potter přijít a žít tady?“

„Je to pro něj to nejlepší místo,“ řekl Brumbál pevně. „Až bude starší, jeho teta a strýc mu budou moci všechno vysvětlit. Napsal jsem jim dopis.“

„Dopis?“ opakovala profesorka McGonagallová chabým hlasem a posadila se zpátky na zídku. „Vy si vážně myslíte, Brumbále, že to všechno dokážete vysvětlit jedním dopisem? Ti lidé tady ho nikdy nepochopí! Bude slavný – stane se z něj legenda – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se dnešnímu dni jednou říkalo Den Harryho Pottera – o Harrym se budou psát knihy – každé dítě v našem světě bude znát jeho jméno!“

„Máte úplnou pravdu,“ řekl Brumbál a velice vážně hleděl přes své půlměsíkové brýle. „To by každému chlapci stačilo poplést hlavu. Slavný ještě dřív, než se naučí chodit a mluvit! Slavný díky něčemu, co si nebude ani pamatovat! Copak nechápete, oč pro něj bude lepší, když bude vyrůstat daleko od toho všeho – až do doby, kdy to bude schopen přijmout?“

Profesorka McGonagallová otevřela ústa, ale pak si to rozmyslela, polkla a řekla: „Ano – ovšem, máte sa-

mozřejmě pravdu. Ale jak se sem ten chlapec dostane, Brumbále?“ Zčistajasna si začala prohlížet jeho plášť, jako by si myslela, že pod ním Harryho snad schovává.

„Přiveze ho Hagrid.“

„Myslíte – myslíte, že je *moudré* svěřit Hagridovi něco tak důležitého?“

„Svěřil bych Hagridovi svůj vlastní život,“ řekl Brumbál.

„Neříkám, že nemá srdce na pravém místě,“ namítla profesorka McGonagallová zdráhavě, „ale nechtějte mi tvrdit, že není neopatrný. Má sklon k... co to bylo?“

Ticho kolem nich protrhlo jakési vzdálené burácení a s každým okamžikem sílilo, zatímco Brumbál a profesorka se rozhlíželi po ulici sem tam, odkud se vynoří světla nějakého vozidla. Pak už se onen zvuk změnil v hlasitý řev a oba vzhledli vzhůru; v tu chvíli se z nebe snesla obrovská motorka a přistála na vozovce před nimi.

Motorka byla obrovská, ovšem proti muži, který na ní rozkročmo seděl, vlastně úplná nicka. Byl málem dvakrát vyšší než normální lidé a přinejmenším pětikrát širší. Byl prostě takový hromotluk, že se to ani nepatřilo, a působil *divoce* – skoro celý obličej mu zakrývaly štětiny ježatých černých vlasů a vousů, dlaně měl jako víka od popelnic a jeho nohy v kožených botách připomínaly delfíni mláďata. V obrovských svalnatých pažích držel malý uzlík.

„Hagrid,“ vydechl Brumbál s úlevou v hlase. „Konečně. A kde jste vzal tu motorku?“

„Pučil jsem si ji, pane profesore,“ vysvětlil obr a přitom z ní opatrně slezl. „Pučil mně ji mladej Sirius Black. Takže tady vám ho vezu, pane.“

„Neměl jste tam žádné problémy?“

„Ne, pane – dům byl skoro úplně zničen, ale malýho jsem dostal ven ještě dřív, než se tam začli hemžit mudlové. Usnul, když jsme letěli nad Bristolem.“